

Abadon si oddahne od naglega glasnega govora. Očí se mu iskré, in na grozovitem obličji je globoko izražena prav pošastna strast. Ni dolgo takó zrl v plašnega Samorada, kár izpregovorí: Bežati nama je od tod. Nad teboj se zbirajo oblaki, strašnejši nego včeraj. Torej hajdi proti severu! —

V Samoradu se oživí človeško dostojanstvo in sloboda premaga strah. Odločno izusti:

— Hvala, gospod! Z vami ne pojdem, pridi náme, karsibodi. Ukrep je storjen: vrnem se domóv, tam služiti Bogá in ljubiti brata. —

— Tudi prav, odgovorí Abadon mirno. Torej se ločiva, zlasti ker si tukaj varen vseh zasledovalcev in stojiš na prav trdnem stališči — to je na témeni ledenika Mont-Blanca. —

Abadon izgine. Samorad stopi v tem hipu na trdo skorjo ledú in sréna vrhu silne góre. Okolo in okolo pod njim so navpične stene in nepregledni prepadi, daleč okrog sama mrtvotiha, ledena goličava. Sam samcat je in ko obupno zakričí, ne oglasi se niti jek. Zgrudi se na led, moč in zavest ga mineta.

Mraz objema nesrečnika z ledenimi rokami.

Za nekaj časa se vzbudí zavest ali blodnja. Zazdí se mu, da ga trese silni mraz, da se potem vrača toplota v život, da je gorkó odet in da leží na svoji postelji v domačem gradiči. Ljuba mati sedí pri vzglavji ob postelji in mu deva hladne obkladke na čelo. Gospod Peter Pavlič stoji pri vzožji in gleda resno prédse. Sedaj se vrata odpró, k postelji stopi tiho in počasi Cvetána. Bleda je in žalostna, solza se ji utrinja v očesi. Milo ga pogleda in vpraša polglasno: Samorad, ali me še poznaš? —

Samorad se krčevito vzpenja in zaječí v bolestni muki:

— Gorjé strašnih sanj! Abadon, Abadon, otmí me! —

(Dalje prihodnjíč.)



Hrepenenje.

Pomlád na mehkih krilih plava,
Poljublja zémľjo, rahlo boža,
Po zraku leta čila ptica,
Po vrtilih se razpenja roža.

Srcé se v prsih méni dviga,
Pojí me čudno hrepenenje,
Spominja blažene ljubezni
To petje me in to zelenje.

Jesén prišlá je za pomládjo,
Ljubezni čustvo sem izgubil : . .
O, ko bi mogel zdaj še zopet
Ljubiti kot sem nékdaj ljubil!

Dolénjec.

